

Spicilegium Epigrammatum Graecorum.

1.

Λυσία ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκε.

In basi cippi majoris ex marmore Pentelico, in vicinia Brauronis et Alarum Araphenidarum (si recte definiuntur pagorum situs) mense Aprili anni 1839 reperti, quem delineatum habes in Ephemeride archaeologica Atheniensi n. 103, descriptum p. 142. Ab eo loco non longe erutus est etiam cippus Aristionis, anaglypho opere Aristoclis eximio ornatus, n. 75, p. 127 ss., a quo noster eo differt, quod caret imagine sepulti insculpta: quamvis ex obscuris quibusdam colorum reliquiis pictam fuisse in hoc filii imaginem conjicit Pittaces. Eadem est opinio L. Rossii, *Bullettino dell' Inst. archeol.* 1840, p. 30, cll. Pausan. VII, 25, 7. 22, 4 et Anthol. Pal. VII, 279. 589. 730. Litterarum formae pariter in utroque cippo sunt vetustissimae. Consonantia in σῆμα et Σήμων cum evitari non posset, distinguenda est a lusu in defunctorum nominibus in epigrammatis obvio.

2.

Σῆμα τόδε Κύλων παῖδ' ᾧ ἐπέθηκε θανόντι
μνημα φιλημοσύνης.

Scriptum in fragmento marmoreo, quod in vico Liopesi eo loco, quo Paeaniensium δῆμον fuisse putat, in ecclesia S. Joannis invenit L. Rossius, bonarum litterarum Athenis Professor cl., quem v. de illo pago disserentem in Annal.

Instituti archaeol. Vol. IX. fasc. 2. p. 5—11. Litterae sunt formae antiquissimae, vocabula singula binis diremta punctis. In ΠΑΙΔΟΙ quod elisum est jota dativi, excusationem Aeschyli jambo Pers. 852: ὑπαντιάζειν παιδὶ ἐμῷ πειράσσομαι, hinc petit editor; Theognidi 284 vindicat vocem φιλημοσύνη, pro qua σννημοσύνη posuerat Brunckius. Et memorabile hoc est, uno disticho μειούρω (quale est Sophoclis ad Herodotum scriptum) duas redargui emendationes virorum in corrigendis poetis veteribus cupidiorum. In MTEMA non formam litterae N prorsus singularem, sed vitium agnosco sculptoris, qui etiam in eo falsus est, quod posuit ΕΠΕΘΕΚΕΝ. Atque hinc ulterius progredior et corrupisse eundem etiam ultimum hexametri vocabulum puto, qui scripserit ΘΑΝΑΤΟΙ, in quo nomen proprium latere minus est probabile.

3.

Ἐνθάδε Πυθοκλῆς κεῖται, πολλοῖσι ποθεινός,
καὶ Σάτυρος νέος ὃν ἔσχευ ἐπωνυμίαν·
παῖς δ' Ἡρακλείδου, μητρὸς δ' Ἀριαστίδος ἐστὶ,
πατρὶς δ' ἔστ' Ἐφέσος, κλεινοτάτῃ πόλει·
Θρεψθεὶς δ' ἐν χθονὶ τῇδε θάνεν, μέγα πῆμα φίλοισι
τῇ τε κασιγνήτῃ πένθεα πλεῖστα λιπών.
Ἀριαστὶς. Πυθοκλῆς.

In cippo Athenis mense Martis a. 1839 effosso. Epigramma qui edidit L. Rossius, *Bullettino dell' Inst. archeol.* 1840, p. 104 s. quarto ante nostram aeram seculo tribuit: cum quod ΗΡΑΚΛΕΙΔΟ scriptum est, et ΚΑΕΝΟΤΑΤΗ, ΘΡΕΦΘΕΣ, sine diphthongis, ex vetere more adhaerere videatur. In nomine matris bene animadvertit spectari ἄστην ἐγγυητήν: et satis nobile nomen fuit etiam simplex Ἄστη, *Aste*. V. Syllog. nostra n. 69. Mater autem raro additur in epigrammatis, de quo v. eadem Sylloge n. 73. Duo alia exempla habes in C. I. n. 2613. 3123. Minus recte Rossius de nominibus defuncti statuit, quem juvenem Satyri nomen habuisse

idque postea commutasse existimat. Satyrus enim nihil aliud est quam cognomentum, a sociis, quod frequenter fieri solebat, impositum. Subscriptum est nomen sororis, de qua loquitur epigramma, assumtum id a matre; atque illam Pythocli valedicentem sub inscriptione in cippo vacuo, in quo nulla anaglyphi vestigia extant, pictam fuisse, probabiliter conjicit editor. Cf. ep. 1.

4.

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σόν, Δίφιλε, γαῖα θανόντος,
μνήμα δὲ σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιούνης.

Athenis in cippo, in templo Thesei. Edidit L. Rossius in dissertatione bonae frugis plena de sepulcris et titulis sepulcralibus Atticis. *Archäol. Intelligenzblatt zur Allgemeinen Litteratur-Zeitung* 1835, p. 100, n. 1.

5.

Τηλέμαχος Σπουδοκράτους Φλυεύς.

ὦ τὸν ἀειμνήστης ἀρετῆς παρὰ πᾶσι πολίταις
κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ', ἄνδρα ποθεινότατον
παισὶ φίλῃ τε γυναικί. — Τάφον δ' ἐπὶ δεξιᾷ, μῆτερ,
κεῖμαι, σῆς φιλίας οὐκ ἀπολειπόμενος.
Ἰερόκλεια Ὀψιάδου ἐξ Οἴου.

In cippo majore apud Rossium l. l. n. 2, effosso eo in necropoli Piraei una cum tribus aliis ad eandem familiam spectantibus. Sepulcra ipsa detecta quum non intacta esse appareret, et omnium in eorum confinio apertorum nullum Romana nomina exhiberet, spoliata esse Rossius putat a militibus Philippi tertii (Liv. XXXI, 24. 26. Diod. Exc. p. 573) vel etiam antea Antigoni Gonatae (Paus. I, 1, 1. 30, 4. III, 6, 3), quocum conspirat litterarum M, Ξ, Π et Σ character. Inscriptio matrem Hierocleam inducit filium laudantem, Telemachumque eidem gratias agentem pro sepulcro, in cuius altera parte exspectare videtur uxorem. V. I lapis habet AEI-

MNHΣTOTΣAPETΑΣ, quod sculptorem posuisse puto, qui constructionem verborum non intelligeret. *)

6.

.
καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον ὁμοίως,
τὴν αὐτῶν φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.
μηδ' ἐνα λυπήσασα, τέκνων δ' ἐπιδοῦσα[α πρό]παιδας,
ῥῆς, κοινῆς μοίρας πᾶσ[ιν, ἔδεκ]το μέρος
Σωστράτη, Μελινῶ,
Κονῶ[ρος Ἀναφλυστ]ίου.

In cippo fracto, ex eadem unde ille alter necropoli proveniente iisdemque litterarum formis insigni. Cononem alterum, Timothei filium, Anaphlystium, cujus divitias, ex Cornelio Nep. (Timoth. 4) notas, inscriptiones quoque trierarchicae testantur (a Boeckhio ed. p. 241 s.), agnovit Rossius l. l. n. 9. Idem lacunas explevit, quarum altera vocabulum πρόπαιδας significatione quamvis hucusque incognita *nepotum* recte expleri, non videtur dubium. Quod autem v. 2 scribit τοῦτ', si modo scripsit ipse, non probo, quum quod praebet marmor, TATT, τὸ αὐτό, recte habeat. Neque magis cum Rossio alterum distichon ad alterutram sororum, sed ad utrumque nomen subscriptum refero et cum noninibus ipsis, puncto in fine pentametri sublato, coniungo.

7.

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποσεινοτάτην.

*) Editoris in eadem Commentatione verba sunt p. 117. „Die Anfertigung der Grabschriften wurde wahrscheinlich nicht selten sehr unwissenden Steinmetzen, vielleicht freygelassenen Barbaren überlassen; denn nur so lassen sich die häufig vorkommenden paläographischen Fehler, die der vulgären Aussprache angehörigen Wortformen und ähnliche Erscheinungen erklären.“

In cippo ex Marcopulo, vico post Hymettum sito, in Theseum translato, ap. Rossium l. l. n. 5. In aetomate sculpta est Archestrata sedens, cum puero avem manu tenente, genibus ejus innixo, adstante coram ancilla. Nomen sepultae cum pentameter non caperet, admissa est dipodia iambica.

8.

Παῖδά τοι ἰφθίμαν Δαμαινέτον ἄδε Κρατίσταν,
 Ἀρχεμάχον δὲ φίλαν εὖνιν ἔδεκτο κόνις.
 ἃ ποῦδ' ἔπ' ὠδίνων στονόνεντι κατέφθιτο πότμῳ,
 ὀρφανὸν ἐμ μεγάροις παῖδα λιποῦσα πόλει.

In cippo disrupto, in Ceramico exteriore proxime ante dipylon invento, ap. Rossium l. l. n. 10. Qui quod propter Doricam dialectum de Megaris urbe cogitat, non fecisset, si ansas vasium pictorum in eadem illa regione repertas et a Thierschio in commentatione docta et prolixa, Actorum Academiae Monacensis volumini 15. a. 1838 inserta, illustratas cognovisset. Continent enim ansae illae multa Cnidiorum nomina Doriensia, hominum divitum, qui illuc consederant ut per servos suos figlinas exercerent, quod significari putat Thierschius (p. 802) particula ἐπὶ nominibus praeposita (ἐπὶ ἡγεμόνος τοῦ ἔργου). *) Maritus Cratistae ante ipsam mortuus erat, cum mater moriens filium relinquit ὀρφανόν, ut Meieri coniectura πόσει stare non possit. Urbi autem relinquitur ille, quatenus legibus provisum erat, ut vel tutores vel alii κάκωσιν ὀρφανῶν, τοῦ ὀρφανικοῦ οἴκου κάκωσιν committere non possent impuniti. V. eiusdem Meieri et Schoemanni liber, qui inscribitur *der Attische Process*, p. 290 s.

*) Non negligendae sunt quamvis ex parte diversae inscriptiones ex testis Siculis collectae a Torremuzza in Siciliae et objac. insularum vet. inscriptionum collectione, in quibus cum illa formula mensis nomen conjungitur, ut ἐπὶ ἀρχιδαιμοὶ παναμον, ἐπὶ ἀρχοκρατεὺς παναμον, ἐπὶ τιμονερόδον βαδρομιοῦ μ(ερα) ἃ, ἐπὶ σωσικλεὺς νακινθιοῦ, ἐπὶ κλεων... δαλιον κ.τ.λ.

9.

Μὴ κίρει λίθον ἐκ γαίης, ἄνθρωπε πανοῦργε,
μή σ' ἄταφον, τλήμον, κύνες ἐλκύσωσι θανόντα.

In ara sepulcrali, in Theseo asservata, apud Rossium l. l. n. 14. Romani imperii tempora quarundam ductus produnt litterarum. V. alt. non monito lectore editor scripsit ἐλκύσωσι, cum lapis habeat ΕΛΚΗΕΩΣΙ, pro ἐλκέωσι. Quod sepulcri violatio interdicitur, quum res notissima sit, unum nunc ex Zoegae schedis profero titulum, ineditum, ut puto, quem ille in aula aedium Rondaniniarum descripsit. Tabula est alta et angusta, ut inscriptio triginta octo brevibus versibus decurrat. *l. licinius m. f. pol. nepos, cujus de vita merito pote nimo queri: qui negociando locupletem se speravit esse futuro, spe deceptus erat et, a multis bene meritis amicis, hanc casulam in parvo fecit, supremi temporis sedem, majori cura quam impensa poluit, diis parentibus suis hunc lapidem posuit supremum semoto loco, suplus quem factum est ut remanerent ossa et cineres c. fratris et sua ute requiescerent, et per quem testari posset, quam laboriose et non secure vixisset, qui vivos multis in futurum suprema hospitia donavit amicis, cujus in hospitio requiescunt nullis gratis et amicis, quos rogat, ut quod eis sui erat suis donent gratis, ni vendant, vident homines avaros, audaces monumentorum sacri locos, per quos decessis nunquam requiescere licet. diis manibus sacrum. homo violare noli, si te morituum putas. p. q. XII. Sacri locos quod scribit homo indoctus, voluisse videtur sacrilegos.*

10.

Προκλείδας τόδε σᾶμα κεκλήσεται ἐγγὺς ὁδοῖο,
ὃς περὶ τᾶς αὐτοῦ γᾶς θάνε μαρνάμενος.

Ex Acarnania septentrionali. Edidit L. Rossius *Bullett. dell' Inst. archeol.* 1840, p. 28—30. Scriptura est sexti ante Christum seculi, litterae A, Γ, E, Θ, P sunt formae antiquio-

ris, Λ, Μ, Σ recentioris. Aspirationis nota Η, sed tribus distincta lineis transversalibus, apposita est pronomini ὅς (nam casu hoc signum illum occupare locum, quis credat?), omissa autem ante ΟΔΟΙΟ et ante ΑΥΤΟ; sed hoc non opus est ut scribatur αὐτοῦ. V. Buttmann. ad Demosthenis Midian. p. 140 s.

11.

Ὁ δ᾿ ἄμμος ἀφ᾿ ἡρώξε καὶ ἐτείμασε τὸν ἱερέα Ἀπόλλωνος
διὰ γένους Ἀδμητον Θεοκλείδα πάσας ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ
σώφροσύνας.

Οὐ μόνον ἠὲ χούμην Λακεδαίμονος ἐκ βασιλῶν,
ξ]υνὰ δὲ Θετταλῆς ἐκ προγόνων γενόμην,
σώζω δ' Ἀδμήτου κατ' ἴσον κλέος ὥς ὄνομ' ἴσχω.
εἰ δὲ δύω λείποντα τριηκοστοῦ ἔτεός με
Θευκλείδα πατρὸς νόφισσε μοῖρ' ὀλοή,
τετλάτω ὥς Πηλεὺς [δ']ς προπάτω[ρ τε] Φέρης.
οὐδὲ γὰρ ἄρ[κε]σιν ἔσχεν· ἐπεὶ πάντως ἄν ὑπέστη
δις θανέειν [αὐ]τός, [ζῶν]τ' ἐ[μὲ] λειπόμενος.

Ex insula Thera attulit Prokeschius cum aliis inscriptionibus, quas edidit et illustravit Boeckhii in Actis Academiae Berolinensis a. 1836, ubi v. p. 97 — 99, n. 107. V. 1 et 3 Boeckhii pro ἐν χούμην et ἐν χῶ emendate scribit ἠὲ χούμην et ἴσχω. De nobilissima Aegidarum gente in insula Thera et vicina Anaphe ad tempora Romani imperii florente post Boeckhium v. Rossii Commentatio de Anaphe et inscriptionibus Anaphaeis in Act. Acad. Monac. Vol. 15.

12.

Χρηστὲ χαῖρε.

Οὐ τὸ θανέειν κακόν ἐστιν, ἐπεὶ τό γε Μοῖρ' ἐπέκλωσεν,
ἀλλὰ [τὸ] πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

In Asia minore e regione Chii. Editum in libro men-
struo, cui index Ἑρμῆς ὁ λόγιος 1812 12. Jun., tum denuo

a Viro cl. Ph. Le Bas *Inscriptions Gr. et Lat. recueillies en Grèce par la commission de Morée* Paris. 1835, fasc. I. p. 7. V. 1 ΕΣΤΙΚΑΚΟΝ, metro corrupto. Sic quod in pentametro additur ΤΟ, quod ad verborum quidem concinnitatem multum facit, versum iugulat.

13.

Κλευμάνδρον τόδε σῆμα, τὸν ἐν πόντῳ κίχῃ Μοῖρα·
δακρυόεν δὲ πόλει πένθος ἔθηκε θανόν.

In Arcesines rudibus. Edidit L. Rossius in Inscriptio-
num Amorginarum P. priore, in Act. Societatis Graecae Vol.
II. p. 81. Mirum est nomen Κλεόμανδρος, neque titulum ipse
vidit Rossius.

14.

Ἑσλὸς ἐὼν Πολύιδος Ἐχέ[μ]ωνος φίλος υἱὸς
οἶκον ἀμαύρ[ω]σας ὤλετ' ἄωρος ἐών.

Ibid. inventum et a Rossio editum una cum antecedente
et sequentibus. Ἐχέμων nomen est Homericum, II. V, 160.

15.

Καλλικράτης κεῖμαι τύμβῳ τούτῳ, παροδεῖτα,
πεντήκοντα ἔνα ζήσας σεμνῶς λυκάβαντας.
Χαίροις παροδεῖτα.

„Amorgi, in hodierno oppido: lapis e Minoes rudibus
allatus esse credebatur. Litterarum forma est alterius p. Chr.
n. seculi.” ROSS.

16.

Ἡραὶ ἐνθάδε κεῖμαι, ἐτῶν, ξένε, πεντάκις ἑπτὰ.
Καὶ σοὶ παραινῶ συν[οδῖ]τα, μή με κλαῖε· Μοιρῶν γὰρ
μῖτος πάντας καλεῖ.

Prope Minoen, ad aediculam D. Georgii.

17.

Δέρκεο τὰν ἀρίσταμον, ὁδοιπόρε, τὰν Φερενίκας
 εἰκόνα τᾶς μελέας, ἀν τᾶφος οὗτος ἔχει·
 ἃ τὸ πρὶν ἐν καλύβοις, νῦν δ' εἰς Ἀχέροντα μολοῦσα,
 ἃ στερόμαν τῶν πρὶν νυμφιδίων θαλάμων,
 πατρὶ γόονς προλιποῦσα Φιλοξένῳ, ὃς τόδ' ἔτενξεν
 εἶδωλον νύμφας, μναμόσυνον δέμενος.

Alexandriae apud Anglum H. C. Agnew, qui cum aliis inscriptionibus edidit in *Archaeologia or miscellaneous tracts relating to antiquity* Lond. 1840, Vol. 28, tab. 13, p. 168. Lapis ex Cyrenaicae oris Alexandriam fertur allatus. In eo v. 3. sculptum est, ΕΠ pro ἐν. κάλυβος, ἢ καλύβη, Hesych. i. e. παστάς, θαλάμος. V. 4 editor cum legeret ἀστερομάντων, sensum hoc modo pervertit: *from virgin chambers led by fatal doom, before her bridal couch, to Hades' wave*. V. 5 ἔτενξεν, ne cum eodem de sculptore Philoxeno cogites, est *sculpi curavit*.

18.

Παφίανδς Πάφιος τῇδ' ἐπὶ γῇ λέλνμαι,
 κωμῶδς λειψδεῖς τὸν βύτον στέφανον.

Messanae Gualter. Collect. inscriptionum et tabularum. Siciliae atque Bruttiorum p. 27 ed. 1, p. 6 ed. 2, Murat. p. 659, 4. Pro λέλνμαι, a Dorvillio ad Charit. VI, 6 restituto, Gualterus habet ΑΕΛΙΜΑΙ, in secunda ΑΕΛΙΜΕ. Muratorius quod scribit ΚΕΙΜΑΙ, pariter atque in altero versu ΖΩΝΤΩΝ pro ΒΙΟΤΟΤ, emendatoris esse videtur. Praeterea legitur ΛΙΦΘΕΙΣ. De pentametris iunctis v. Syllog. Epigr. Graec. p. 257.

19.

Σ]ωδεῖς ἐγ μεγάλων κινδύνων εἰκόνα τήνδε
 στήσεν Ἀνσίμαχος Παλλάδι Τριτογενεῖ.
 Ἀνσίμαχος Ἀνσιδείδους Ἀργυλῆθεν.

Ἐφημερ. ἀρχαιολογ. Athen. Ian. 1838, p. 49, n. 22. Stele prope Parthenonem in septentrionali latere eruta, qua posteriore tempore usus est ὁ δῆμος ad Marci cuiusdam Licinii Crassi pietatem erga imperatorem Romanum celebrandam. Formam Τριτογενῆς ex hymno Homérico, ex Aristophane et Agathia habes apud Passovium. Add. Hesych. v. τριτογενῆς. Tritogeniam autem editor Graecus ad rem bellicam trahit propter Eustathii et Etymologici commentum, quo α τρεῖν ἐγγενῶν τοῖς πολεμίοις nomen illa habet.

20.

[H] βουλὴ τῶν φ. (πεντακοσίων) καὶ ὁ δῆμος τ. α. (τῶν Ἀθηναίων) ἐτείμησεν Πο. Ὀρδεῶνιον Λολλιανὸν τὸν σοφιστήν.

Ἀμφότερον ῥητῆρα δικῶν μελέτησί τ' ἄριστον
 Λολλιανὸν πληθὺς εὐγενέων ἐτάρων.
 εἰ δὲ θέλει[ς] τίνες εἰσὶ δαήμεναι, οὖνομα πατρὸς
 καὶ πάτρης αὐτῶν τ' οὖνομα δίσκος ἔχει.

Athenis, in basi statuæ in ipso ad propylaea aditu inventa. Ἐφημ. ἀρχαιολογ. Ian. 1838, n. 53, p. 106. V. 1. ΜΕΛΕΤΗΣΙ ΤΕ. V. 3. ΘΕΛΕ Ε legitur in tabula lithographica, falso; in marmore non dubito extare ΘΕΛΕ Σ. Sunt in eo etiam disci nomina continentis vestigia (ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βάθρου φαίνεται ἐσκαλισμένον τὸ μέρος ἐνθα ἴστατο ὁ δίσκος, ἐκ μετάλλου), quae in tabula non apparent. Nomina haec fuerunt discipulorum (cf. Eunap. p. 14 Boisson.), qui variis ex civitatibus ad audiendum Lollianum Athenas confluerant et sumptus praebuerant ad statuam ipsi dedicandam, quod ut fieret honorificentius senatus populusque Atheniensium suo eam nomine dedicari passus esse videtur. Sic ἐτείμησεν et ἀνέθεσαν, quod solito more omissum ad bina disticha subintelligendum est, facile inter se conciliari posse videntur. Istum autem Sophistam eundem esse Lollianum, de quo agit Philostratus I, 23, pulchre docet Viri clar.

W. C. L. Clarisse, Rectoris Gymnasii Harderoviceni Schediasma, in quo „explicatur inscriptionum Graecarum par” 1840. p. 24—28. Fuit enim Ephesius Philostrati Lollianus: Λολλιανὸς δὲ ὁ Ἐφέσιος προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνησι θρόνου πρῶτος, προὔστη δὲ καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου στρατηγίσας αὐτοῖς τὴν ἐπὶ τῶν ὀπλων. ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη πάλαι μὲν κατέλεγε τε καὶ ἐξῆγεν ἐς τὰ πολέμια, νυνὶ δὲ τροφῶν ἐπιμελεῖται καὶ σίτου ἀγορᾶς. In Ephesino autem lapide Publii Ordeonii Lolliani (ultimum nomen forte excidit) filiae memoria extat. C. I. II, n. 3003:

Ἀγαθὴ τέχνη
 Α. Πούλχρα, ἱερῇ καὶ
 κοσμή]τειρα, Π. Ὀρδεωνίου
 τοῦ σοφιστοῦ θυγά-
 τηρ καὶ] Ἀντωνίας Κυντιλί[ας.

Quis igitur dubitabit, quamvis „communi quodam virorum consensu,” inter quos est etiam Vitarum Philostrati egregius editor C. L. Kayser, tamen falso cum Philostrato Lolliano copulatum esse L. Egnatium Victorem Lollianum, qui in titulis rhetor appellatur (C. I. n. 377. 1624), non sophista; praeterea maioribus honoribus functus est, quam qui caderent in sophistam: dicitur enim λαμπρότατος, ὑπατικός, ἐπανορθωτὴς Ἀχαιῆας. Alter Hadriano imperante floruit, Suida teste: Λολλιανός, Ἐφέσιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἰσαίου τοῦ Ἀσσυρίου· γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. ἔγραψε πολλά. Quo confirmatur Boeckhii sententia, senatum illo tempore quingentorum revocatum esse statuentis (C. I. I, p. 902); quippe vides, ab hoc honorari Lollianum. Statuas eius Philostratus novit duas. Εἰκόνας δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι μία μὲν ἐπ’ ἀγορᾶς, ἑτέρα δὲ ἐν τῷ ἄλσει τῷ μικρῷ, ὃ αὐτὸς λέγεται ἐκφνεῦσαι. Hinc duplex inscriptio nostra denuo in quaestione venit. Nam si recte suspicatus sum in Sylloge Epigr. n. 140, translatos interdum ex primaria statua ad novas, ad honorem augendum, esse titulos, factum

esse potest, ut discipuli Lolliani, repetita ex statua a senatu populoque revera posita dedicatione, qualis iste vir sit, significare voluerint. — His aliquandiu scriptis allata est ad me C. L. Kayseri Commentatio, qua eandem inscriptionem a Rossio ad se missam edidit: *P. Hordeonius Lollianus geschil- dert nach einer noch nicht herausgegebenen Athenischen Inschrift*. Heidelbergae 1841, deque Lolliano, discipulis eius atque aemulis docte, ut solet, egit. De coniunctis in dedicanda statua civibus et discipulis aliter et fortasse rectius atque nos supra indicat. *)

21.

Τόνδ' ἀπὸ δαδούχων ἱερῆς μητρός τε γεγῶτα,
ἢ τελετὰς ἀνέφαινε θεοῖν παρ' ἀνάκτορα Διοῦς,
Αἴλιον Ἀπολλώνιον, κλεινὸν κοσμήτορα παιδῶν,
στῆσεν ὁμόνυμος υἱός, ὃς ἄρχων ἦεν ἐφήβων.

In herma Athenis non longe a gymnasio Hadriani invento a. 1834. Edidit Ioannes Franz *Bullettino dell' Inst. archeol. per l'anno* 1835, p. 210 s., cuius ex annotationibus excerpta sunt, quae sequuntur. V. I ΔΑΔΟΥΧΩΝ. Praenomen Aelii non ante Hadriani imperium titulum scriptum esse indicat. V. Corp. Inscr. Gr. n. 263. 273, ut non miranda sit synzesis in utroque nomine admissa. Fuit Aelius gymnasii κοσμη- τῆς, filius γυμνασιάρχης ἐφήβων. Cf. C. I. Vol. I, p. 364. 375 s., ubi etiam imaginum moderatoribus, qualis fuit Aelius,

*) P. 9. Uebrigens verdient hier die Verbindung der Bürgerschaft mit der akademischen Jugend, in der Vertheilung, dass jene in dem nichtmetrischen Eingang, diese in dem Epigramm genannt werden, besondere Beachtung. Dann entsteht auch die Frage, auf welche Weise beyde Corporationen an der Errichtung der Ehrenstatue Theil nahmen. Wahrscheinlich liegt die τιμή von Seiten Athens in der Erlaubniss zur Aufstellung, so wie in der Anweisung zur Localität. Etwa wie die Stadt Smyrna ihre Bewilligung dazu geben musste, wenn die Bewohner des Aegyptischen Delta dem Aristides auf der ἀγορά dort, als Zeichen ihrer Hochachtung, ebenfalls eine Statue errichteten. Vit. Sophist. p. 342. In dem Epigramm muss natürlich ἀνέθηκε supplirt werden. Eine zweyte Statue, in dem kleinen Wäldchen, das er selbst angelegt, wurde ihm wohl erst nach seinem Tode gesetzt.

dedicatarum mentio fit. Daduchorum munere posteriore tempore fungebantur Lycomidae (C. I. p. 441. Bossler de gentibus et familiis Atticae sacerdotal. p. 32. 39); antistitae sacri (ἱεροφάνται) autem ex Phyllidis eligebantur.

22.

.

περὶ δ' ἱππῆες τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
 δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἀγεμόνος,
 ῥυσαμένους Ὀπόμεντα, βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμῶν ἐλόντες
 φρονιᾶς, Λοκροῖσιν τεύξαν ἐλευθερίαν.

Non longe a templo Delphico invenit Ulrichs, Professor Atheniensis, *Reisen und Forschungen in Griechenland* T. I, 1840, p. 38. Nomen artificis subscriptum non magis legi poterat quam primum distichum.

23.

Ἐρμῆς δίκαιός εἰμι[ι], καὶ με [Δαμοκλῆς
 ἔστησ' ἔλεγχον τῶν δικαίων καὶ δίκων.

Argis in muro ecclesiae D. Demetrii (ubi est etiam titulus Boeckh. 1126), prope introitum dicasterii. Ediderunt Lud. Rossius Inscr. Gr. ined. Naupliae 1834, p. 17, n. 54 et Le Bas Inscr. Gr. et Lat. fasc. III, p. 193, quorum hic supplet Σ[ώστρατος]. V. 2. legitur ΚΑΙΑΔΙΚΩ. F. Osannus in Zimmermanni Diario 1837, p. 469: „*Ich bin geneigt anzunehmen, dass hier nicht der alte heidnische Gott, sondern der christliche Hermes gemeint werde, unter dessen Namen der Heiland selbst in älteren christlichen Secten personificirt ward, wovon bey einer andern Gelegenheit ausführlich. Diess liegt klar in der ausgesprochenen Idee, dass Hermes das Urtheil (der Richter über Gerechte und Ungerechte) sey. Das Ganze vielleicht gnostisch.*” Haec Vir doctissimus nobisque amicissimus. Negari quidem nequit, non obvium esse iustum Mercurium; multo magis autem dubito de Salvatore Hermae specie culto; et Hermae

alicui subscriptum fuisse distichon, quae Rossii erat sententia, ne ab Osanno quidem negatur. Sunt autem etiam in Mercurio, quibus iustitia exhiberi possit, ut oraculorum potestas. In altero latere Albanii Hermae, cuius inscriptiones in Sylloge Epigr. Graec. n. 136 repeti curavimus, his verbis iste deus praedicatur:

*Interpres divum, caeli terraeque meator,
sermonem docui mortales atque palaestram;
totiusque terrae
sermonis dator atque somniorum,
Iovis nuntius et precum minister.*

Notum est Mercurii Forensis oraculum apud Pharenses ex Pausania VII, 22, 2, et Mercurii Hecatesque effatum habes apud Eusebium Pr. ev. III, 4, 5. cf. Append. Gallaei p. 47 s. Et poterat etiam in emporiis vel in nautodorum iudiciis (de quibus egit A. Baumstark, Friburg. 1828) suus esse iusto Mercurio locus. Editor Gallus Mercurium ut ἐμπολαῖον et ἀγοραῖον iustitiae sive aequitatis fautorem ac vindicem, boni lucri patronum praedicari putat, et ex Plautino Amphitryonis prologo haec affert huius dei verba:

iustam rem et facilem esse oratum a vobis volo:
nam iuste ab iustis iustus sum orator datus.

Quae si non prorsus huc faciunt, at multo minus sententiam per se non improbabilem confirmant, quae ex Aristophanis Pluto addit (1153—59). Neque magis persuadet titulum a nobis olim in Sylloge Epigramm. n. 61 editum, χαῖρε δίκαιος ὦν ad Mercurium spectare atque hunc herma illo Bononiensi repraesentari.

24.

*Συνέφηβοι
Δαμοκράτους.*

*Δαμοκράτη, νέον Ἑρμείαν, νιδὸν Διοκλῆος,
ἀμφὶ παλαίστραισιν στήσαμεν ἡμετέραις,
παῖδες ἀνίκατοι, σθεναροί, κρατεροὶ συνέφηβοι,
Ἑρμάωνι θεῷ πλεῖον ἀγαλλόμενοι.*

βουλᾷσιν πινυτοῖο Φιλουμενοῦ, δς πλέον ἄλλων
ἐστὶν ἐπιστατέων γυμνασίαις πρόταν[ις].

Spartae, in Museo, in Herma quadrato, qui olim proto-
men Damocratis sustinuit. Rossius Inscr. Gr. p. 11, n. 29.
Qui haec addit: „Reperi in deserta ecclesia D. Sotirae, haud
procul a monasterio Quadraginta Martyrum, quo titulum
Sparta allatum esse consentaneum est. — Ἐπιστατέων est
genitivus ab ἐπιστάτης, non participium, sensusque est: qui
alios (gymnasiorum) praefectos dexteritate in exercitationibus
gymnasticis antecellit. Nam γυμνασία est exercitatio gym-
nastica, dexteritas quam quis continuatis huius generis exer-
citationibus sibi comparavit. Hesych. γυμνασία, ἀσκησις,
μελέτη. Πρότανις autem est, qui in aliquo genere est pri-
mus. Igitur Philumenus, cum πλέον ἄλλων ἐπιστατέων γυμ-
νασίαις πρότανις esse dicitur, reliquos antecellere dicitur
dexteritate in gymnasticis ludis.” Osannus I. I. p. 467 monet
Valerianum Philumenum in titulo Spartano inveniri a se
in Syll. inscr. p. 251 et a Boeckhio in C. I. n. 1265 edito,
scribendum autem esse Φιλουμενός ex doctrina Grammati-
corum, v. Götfling. de accent. p. 62. Arcad. de acc. p. 64.

25.

Χαῖρ[ε] σὸν μὲν βασι]λεῦ Παιάν, ἐκατηβόλ' Ἀπολ[λον],
Πόκ[κα δὲ Γάτον σοι] παῖς ἀνέδηκε τόδε.

Sub anaglypho Musei Britannici, Vol. II, tab. 5, in quo
conspicitur pater cum duobus filiis modeste accedens ad
Apollinem in cortina sedentem, adstantibus Diana atque
Latona. Hom. Hymn. XXI. καὶ σὸν μὲν οὕτω χαῖρε, ἀναξ·
ἴλαμαι δὲ σ' αἰοιδῆ. Nomen incertum est, licet apud Gruter.
p. 801, 3 inveniatur LOL. POCCA V.F.

26.

Ἐν κόλπ[ῳ, σωτήρ] Ἀσκληπιέ, χρυσὸν ἐχεῦεν
Γάιος ὑπὲρ τέκνων Γιλονίου ἐνθάμενος.

In basi statuae Aesculapii in Museo Chiaramontiano.
C. O. Müller, *Bulletino per l'anno* 1840, p. 12, supplet ἐν
ποδὶ σφῶ, cll Juven. X, 55:

Propter quae fas est genua incerare deorum.

Quae tamen non ad ornatum spectant; neque satis placet
pes unus deauratus. Quare pecuniam intelligam deo oblatam.

27.

Ζηνὶ Πανη[μερί]φ καὶ Ἡλίῳ Διὶ Σεράπει σωθέντες
ἐκ πολέμων μεγάλων καὶ ἀλλοδαποῖο θαλασσῶν,
εὐχῆς εἶνεκε ταῦτ' ἐπέγραψαν ὅφ' ἐν οἱ τέσσαρες ἄνδρες,
Ζωτικὸς, Ἐπίκτητος ἡδ' Ἀντίοχος ἡδ' ἄμα Νεῖλος.

Stratoniceae. „Absonum et inconditum epigramma quasi
metricum. Imprimis ridiculum est ἀλλοδαποῖο.” C. I. n. 2716.

28.

Τίος Πατροκλέος Δαίδαλος ἐργάσατο.

Sub statua Ephesia. C. I. n. 2984.

29.

Vit. Thucyd. extr. Καὶ στήλη τις ἀνέστηκεν ἐν τῇ
Κοίλῃ τοῦτο ἔχουσα τὸ ἐπίγραμμα·

Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἀλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.

30.

Schol. Paris. ad. Aeschin. c. Timarch. §. 24, p. 728, 9,
in Comment. Berol. a. 1836, p. 230. Δεῖγμα δὲ τῆς τῶν λ'
πολιτείας καὶ τότε ἐστὶ. Κριτίου γάρ, ἐνδὸς τῶν λ' ἀποδα-
ρόντος ἐπέστησαν τῷ μνήματι Ὀλιγαρχίαν δᾶδα κατέχον-
σαν καὶ ὑφάπτουσαν Δημοκρατίαν καὶ ἐπέγραψαν τάδε·

Μνήμα τόδ' ἐστ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν, οἳ τὸν κατάρατον
δῆμον Ἀθηναίων ὀλίγον χρόνον ἔβριος ἔσχον.

Plato Cratyl. p. 416 b. τὸ γὰρ ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς
 ῥοῆς. V. Matthiae Gramm. Gr. §. 353, 3.

31.

Pausan. VI, 14, 10. Πυθοκρίτῳ μὲν γέγονεν ἀντὶ τοῦ-
 των ἢ ἐν Ὀλυμπίᾳ στήλῃ καὶ ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῇ.

Πυθοκρίτον.

τοῦ καλλινίκου μῦθῳ ἀνλητῷ τόδε.

„Inscriptionem disposuimus secundum God. Hermanni emen-
 dationem nobiscum communicatam.” SCHUBART et WALZ.

32.

Xenoph. Ephes. III, 2. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἡδυνήθην τὸ
 σῶμα διασωθῆαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ θάψαι, καὶ πολλὰ δακρύ-
 σας καὶ στενάξας ἀφελὼν λείψανα· καὶ δυνηθεὶς εὐπορησαί
 που ἐνὸς ἐπιτηδείου λίθου στήλῃν ἐπέστησα τῷ τάφῳ καὶ
 ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα
 παρ' αὐτὸν ἐκείρον τὸν καιρὸν πλασάμενος.

Ἰππόδοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνδρῃ,
 οὐ φατὸν ἐκ θανάτοιο παθὼν ἱεροῖο πολίτον,
 εἰς βάθος ἐκ γαίης ἄνδρος κλυτὸν ὃν ποτε δαίμων
 ἤρπασεν, ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτον.

V. 2 non dubito scriptoris mentem palmaria coniectura asse-
 cutum esse Fr. Iacobsium ap. Passovium in Annot. crit., cum
 codex habeat αὖ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο
 πολίτον. V. 3 cum eodem ut scribatur Αἰγαίης, non opus
 est; ἐκ γαίης enim spectat ad florem, in quem mutatur ado-
 lescens a poeta in nomine ludente. Eiusmodi lusus cum
 frequentes sint apud tragicos et maxime Euripidem (Meinek.
 ad Euphor. p. 55 s.), regnare fere solent in titulis sepulcro-
 rum. Sic in epigrammate Meliensi legitur: κλεινὸν δ' οὖνο-
 μά μοι, ξένε, Κυδίλα (Mus. Rhen. philol. I, p. 167, n. 1), in
 Milesio: Ἀριστέως υἱὸν ἄριστον (ib. IV, p. 411, n. 24, v. 12),

in Vaticano lapide: Ἀγαθία ἀγαθῶ τὸ ἦθος καὶ τὴν τέχνην
(Osann. Syll. p. 443), in alio apud eundem (p. 459):

Hunc Antho tumulum male deflorentibus annis
pro pietate pari composuere suo.

Cf. Epitymb. in Anthol. Pal. n. 663 et quae ad Syllogem
Epigr. Gr. n. 56 attuli plura huius usus exempla, qui etiam
in amatorio genere obtinet, ut ap. Meleagr. ep. 68: ἔστι καὶ
ἐκ μορφᾶς ἅ Τρυφέρα τρυφερά, ap. Macedon. ep. n. 13: Παρ-
μενὶς οὐκ ἔργῳ — φεύγεις φιλέοντα.

33.

Eustath. in Odys. III, 68. p. 1457, 23. παράγει δὲ ἐκεῖ-
νος (Εὐδαίμων ὁ Πελοποννήσιος) καὶ Ἰλλυρικὸν ὄνομα ἐν ἐπι-
γράμματι τό·

πατὴρ δέ μ' ἔφυνε Κόπαινα.

34.

Pausan. VII, 23, 5 Aegii narrat statuas esse Hygieae
et Aesculapii, ἱαμβεῖον δὲ ἐπὶ τῷ βάρῳ τὸν Μεσσήνιον
Δαμοφῶντα εἶναι τὸν εἰργασμένον. Fuit igitur:

Μεσσήνιος με Δαμοφῶν ἠργάζετο.

Neque absonum est μέ, cum Hygiea cum patre ita componi
soleret, ut unum quasi opus efficere viderentur.

35.

Schol. Eurip. Hippol. 263 — εἶπον ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σοφῶν
ἐστὶν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν,
ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέα
ἐπίγραμμα δηλοῖ·

Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέδεικνεν·
μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσσει καλὰ.

Ὁ δὲ Θεόφραστος ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιττιέως·
οἷον μηδὲν ἄγαν, μηδὲ δίκαν δικάσης.

Clem. Al. Str. I, 14, 61 (p. 129). Πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ μηδὲν ἄγαν· Στράτων δὲ ἐν τῷ περὶ εὐρημάτων Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα, Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησιν.

36.

Plutarch. de Alexandri fort. II, 5. Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος Ἀπόλλωνος νίδν ἐαυτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπιγράψας·

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστὼν.

Fecit autem hoc fortasse in basi statuæ, de qua loquitur Stephanus in Scholiis ad Aristot. Rhetor. III, 2, 11 (Cramer. Anecd. Paris. I, p. 303): ἐν τῇ στήλῃ γοῦν οἶμαι τοῦ Διονυσίου ἐγράφησαν ἐλεγεία τοιόνδε τὸν νοῦν· ὅτι, ὦ ξένε, ὦ ὀδῖτα, προσαγορεύω σε ἐγὼ ὁ χαλκοῦς Διονύσιος. ἐρωτᾷς δέ με τίς εἰμι, ὦ ξένε; ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Σικελῶν, τιμήσας καὶ τοὺς λόγους καὶ τὸν ποιητὴν.

37.

Diogenes Laert. in Diogene Cynico VI, 50: Νεογάμων ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν·

Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς
ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶτω κακόν·

ἐπέγραψε· μετὰ τὸν πόλεμον ἢ συμμαχία. Idem c. 39 rem aliter narrat: εὐνούχου μοχθηροῦ ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν· μηδὲν εἰσὶτω κακόν· ὁ οὖν κύριος, ἔφη, τῆς οἰκίας ποῦ εἰσέλθοι. Clem. Al. Str. VII, 4, 26 (p. 302): ἀστείως πάνν ὁ Διογένης ἐπὶ οἰκίᾳ μοχθηροῦ τινος εὐφῶν ἐπιγεγραμμένον· ὁ καλλίνικος Ἡρακλῆς ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶτω κακόν· καὶ πῶς, ἔφη, ὁ κύριος εἰσελεύσεται τῆς οἰκίας; Vario modo lusum est in magnifico illo Herculis titulo. Ita, quod Dio narrat (v. Syll. Epigr. Gr. n. 235), cum Commodus Herculis colosso suam imposuisset effigiem nomenque inscrip- sisset Lucius Commodus Hercules, homo argutus hanc substituit inscriptionem:

Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς
οὐκ εἰμὶ Λούκιος, ἀλλ' ἀναγκάζουσι με.

Lepidum autem est commentum petulantioris librarii, qui his versibus in Cod. Anthologiae Palatino, unde Iacobsius in Paralipomenis p. 699 et in A. P. XI, 269 protraxit, superscripsit: εἰς γὰρ τοῦ Ἡρακλέους γεγόμενον τοῦ ἁγίου Λουκίου.

38.

Εἶρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμίδης.

In abaculo Palamedeo scriptum refert Orion a Schneidewino in Coniect. crit. edito p. 127.

39.

Pythia ap. Aelian. V. H. II, 4:

Θείας ἡγητῆρες ἐφημερίοις φιλότητος
εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφν.

40.

Sueton. Octav. 25. *Crebro itaque illa iactabat* σπεῦδε
βραδέως *et*

ἀσφαλῆς γὰρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

41.

Lycophronis Codd. quidam teste Bachmanno p. IX et 9
in fronte habent scriptum: Λυκόφρωνος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν
Σκοτόφρωνος

Φερωνύμως λέλογχε τῇν κλῆσιν μόνος,
σχοτεινὰ φράζων ἢ φρονῶν ὁ Λυκόφρων.

42.

„Praetermissus, ut videtur, a Bruncio auctor versuum
in Pandectas, ap. Vulp. ad Catull. p. 351:

Ἄνδρες ποὶ δ' Ἀσίης τε δορυκτῆτος τε Λιβύσσης
 Εὐρώπης τε πίδονται ὅλον σηυάντορι κόσμον.

Sunt hi versus ex epigrammate sex versuum praefixo Pandectis Florentinis, teste Politiano Miscell. c. 41." NAEK. Sched. crit. p. 13.

43.

In fine libelli τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου de somniorum interpretatione, Venetiis in bibliotheca S. Marci asservati et ut videtur, inediti, adscripti sunt versus, quos ad me misit Vir. doctissimus Steinbüchel:

Νήφειν προσήκει τῶν ὀνείρων ταῖς θέαις
 καὶ μὴ ῥυποῦσθαι τῶν παθῶν ἀτιμίαις.
 ὁ γοῦν καθαρθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ τὰς φρένας
 ῥᾶον κατιδῇ (sic) τῶν ὀνείρων τὰς λύσεις.

F. Th. Welcker.